

Sygn. akt IC 2/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Turku Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący - SSR Barbara Sowińska

Protokolant - st. sek. sąd. Katarzyna Binkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21.09.2015 roku

w T.

sprawy z powództwa T. Z. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. Z. (1) kwotę 15.171,74 zł (piętnaście tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 02 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. Z. (1) kwotę 369,00 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 02 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. Z. (1) kwotę 4.003,65 zł (cztery tysiące trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 02 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

4. oddala powództwo w pozostałej części

5. umarza postępowanie co do kwoty 2.453,85 zł

5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.151,45 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

6. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Turku) tytułem nadpłaconej zaliczki:

-na rzecz powoda - 8,55 zł

-na rzecz pozwanego - 8,56 zł

Sygn. IC 2/15

UZASADNIENIE

Powód T. Z. (1) wniósł o: zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 16.025,97 zł z tytułu odszkodowania z obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu za szkodę komunikacyjną powstałą w dniu 10.10.2014r. w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...) spowodowaną przez kierującego pojazdem ubezpieczonym u pozwanego,

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; zasądzenie kwoty 369,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii niezależnego biegłego, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; zasądzenie kwoty 6.457,50 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od 10.10.2014r. do 14.11.2014r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zażądał nadto zasądzenia kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa, rozpoznania sprawy pod jego nieobecność oraz złożył wnioski dowodowe.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 10.120.2014r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego kierujący samochodem, posiadający umowę ubezpieczenia OC u pozwanego doprowadził do kolizji z pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) należącym do M. S. (1). Podkreślił, że ubezpieczyciel, uznał swoją odpowiedzialność i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił poszkodowanemu kwotę 11.537,10 zł brutto, nie rekompensującego jednak szkody, co wykazała ocena techniczna wykonana na jej zlecenie, wedle której koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed wypadku wynosi 29.562,07 zł brutto.

Wskazał, że M. S., mocą umowy cesji zbył na jego rzecz odpłatnie wszelkie wierzytelności (ponad kwotę dotychczas wypłaconą), przysługującemu od pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu uszkodzenia przedmiotowego pojazdu, wobec czego na nabywcę przeszły prawa związane z przedmiotowym roszczeniem. W ocenie powoda pozwany zaniżył wartość odszkodowania i mimo wezwania nie spełnił żądania. Przedstawił pogląd doktryny i judykatury na poparcie roszczenia w tym zakresie. Przedstawił argumenty i dowody przemawiające za zasadnością roszczenia w części dotyczącej najmu pojazdu zastępczego i zwrotu kosztów opinii wykonanej w toku postępowania likwidacyjnego. Uzasadnił szeroko żądanie w zakresie podstawy prawnej, odsetek, legitymacji biernej i właściwości miejscowej.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz złożył wnioski dowodowe. Nie kwestionując okoliczności powstania kolizji podniósł, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym, dokonał wypłaty odszkodowania w kwocie 11.536,10 zł, prawidłowo szacując wysokość szkody. W ocenie pozwanego przyznana kwota umożliwia usunięcie uszkodzeń oraz przywrócenie pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia i zaspokaja wszystkie jego roszczenia. Argumentował, że powoda obciąża obowiązek minimalizacji szkody w związku z tym winien on dążyć do naprawienia pojazdu niższym kosztem. Zakwestionował koszt naprawy pojazdu wynikający z kosztorysu przedstawionego przez powoda, podkreślając, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia jest możliwe nie tylko przy użyciu części sygnowanych logo producenta pojazdu ale także zamienników, bez logo producenta, o identycznej lub porównywalnej (nie gorszej) jakości, posiadających niższe ceny. Podniósł nadto, że roszczenie nie zostało udokumentowane w drodze przedłożenia dokumentów potwierdzających poniesienie wyższych kosztów naprawy. Zakwestionował żądanie w zakresie zwrotu kosztów uzyskania opinii prywatnej stwierdzając, że ów wydatek nie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą.

Odnosząc się do roszczenia zwrotu kosztów na najem pojazdu zastępczego stwierdził, że powód nie wykazał aby poniesienie tego kosztu było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Uznał koszty najmu wynikające z faktury VAT (...), przy stawce 150 zł netto dziennie, za zawyżone, podając, że według cennika ARSEN- wypożyczalnia samochodów, Filia w K., dla pojazdów klasy C obowiązuje miesięczna stawka najmu w wysokości 2.100 zł netto (k.40-43).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

M. S. (1) jest właścicielem samochodu marki M. (...), rocznik 2005, o nr rej. (...). Dnia 10.10.2014r. w P. W. K., kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność M. G., nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z M., którym poruszał się M. S. (1). Uszkodzeniu w M. uległa jego przednia część.

Na miejsce zdarzenia nie wzywano policji. Sprawca nie kwestionował okoliczności powstania kolizji i złożył stosowne oświadczenie.

Właściciela pojazdu marki F. (...), wiązała z (...) S.A. (dalej: (...) S.A.) umowa w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) nr (...), zawarta na okres 1 roku, od 12.04.2014r. do

12.04.2015r. Poszkodowany zgłosił powstanie szkody ubezpieczycielowi opisując przebieg zdarzenia i uszkodzenia auta. Jednocześnie złożył pisemne oświadczenie, że pojazd uszkodzony w wyniku kolizji jest mu niezbędny do zaspokajania podstawowych, codziennych potrzeb, w tym dojazdu do pracy. Dnia 10.10.2014r. M. S. zawarł z (...) S. z siedzibą w W. umowę najmu samochodu marki T. (...) na okres od 10.10.2014r. Strony ustaliły czynsz za jeden dzień wynajmu na kwotę 170 zł netto, 209,10 zł brutto.

W (...) zarejestrowano szkodę pod nr (...). W toku postępowania likwidacyjnego dokonano oględzin pojazdu, sporządzono protokół szkody i dokumentację fotograficzną. Na tej podstawie, na zlecenie ubezpieczyciela opracowano dnia 20.10.2014r. kalkulację w której koszt naprawy M. oszacowano na kwotę 11.536,10 zł brutto. Wartość rynkową pojazdu oceniono na kwotę 32.100 zł brutto. O wypłacie poszkodowanemu kwoty 11.536,10 zł brutto z tytułu odszkodowania ubezpieczyciel zdecydował dnia 10.11.2014r. i taką kwotę wypłacił.

Za najem pojazdu zastępczego w okresie od 10.10.2014r. do 14.11.2014r. M. S. zapłacił 6.457,560 zł brutto.

Umową przeniesienia wierzytelności nr (...) M. S. przeniósł odpłatnie na rzecz T. Z. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w F., wszelkie wierzytelności przysługujące mu w stosunku do (...) S.A. w związku ze szkodą komunikacyjną nr (...), w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), w tym wierzytelności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą nr (...) oraz kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Cedent zobowiązał się powiadomić ubezpieczyciela o zawarciu umowy. W umowie zaznaczono o otrzymaniu przez cedenta kwoty 11.536,10 zł brutto z tytułu odszkodowania.

Dnia 24.11.2014r. T. Z. przesłał ubezpieczycielowi mailowo fakturę najmu pojazdu zastępczego z wezwaniem do zapłaty w terminie 7 dni na wskazane konto bankowe. Do maila dołączył fakturę, umowę wynajmu pojazdu, oświadczenia, umowę przeniesienia wierzytelności oraz skan dowodu rejestracyjnego wynajmowanego pojazdu. Ubezpieczyciel potwierdził mailowo przyjęcie zgłoszenia. Następnie dnia 03.12.2014r. zwrócił się do T. Z. o wskazanie rachunku bankowego na który ma zostać przekazane odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego. T. Z., wychodząc naprzeciw żądaniu, ponownie, mailowo wskazał numer konta. Informacja dotarła do adresata ale żadnej kwoty nie wypłacono.

Kalkulacja kosztów naprawy zlecona niezależnemu rzeczoznawcy przez cesjonariusza wykazała, że koszt naprawy M. wynosi 29.562,07 zł. Za jej opracowania zapłacił 369 zł brutto. Pismem z dnia 22.12.2014r., cesjonariusz skierował do (...) S.A. przesądowe wezwanie do zapłaty: kwoty 18.025,97 zł tytułem dopłaty do odszkodowania przyznanego za szkody w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...), kwoty 369 zł z tytułu kosztów opracowanej na jego zlecenie opinii oraz kwoty 6.457,50 zł z tytułu poniesionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W załączeniu przedłożył kalkulację naprawy. Pismem z dnia 02.01.2015r. ubezpieczyciel powiadomił T. Z. o uznaniu za zasadny zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przez 19 dni i zweryfikowaniu stawki wynajmu do kwoty 105 zł netto na 1 dobę, wskazując, że jest to średnia stawka stosowana przez podmioty zajmujące się wynajmem pojazdów zastępczych w klasie C na terenie miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej.

Dnia 02.01.2015r. ubezpieczyciel przełał na konto T. Z. (1) kwotę 2.453,85 zł za najem pojazdu zastępczego.

(dowód: umowa przeniesienia wierzytelności nr (...) k.11-12, kosztorys k.13-19, faktura nr (...) k.20, faktura VAT nr (...)r. k.21, oświadczenie k.22, umowa wynajmu pojazdu k.23, kopia dowodu rejestracyjnego T. (...) k.24-25, mail z dn. 24.11.2014r. k.26-27, mail (...) k.28, pismo (...) k.29, mail z dnia 03.12.2014r. k.30, mail (...) k.31, wezwanie z dowodem doręczenia k.32-33,34, wydruk cennika z wypożyczalni (...) – K. k.47-48, pismo (...) k.51, przelew k.114, dokumenty z akt szkody)

Biegły sądowy P. P. (1) do wyceny kosztów naprawy M. wykorzystał program A. z bazą cennika na dzień szkody. Uwzględnił zakres uszkodzeń pojazdu ustalony w toku postępowania likwidacyjnego. Do wyceny przyjął ceny części oryginalnych sygnowanych logo producenta. Sprawdził dostępność części alternatywnych tzw. zamienników najwyższej jakości. Z raportu optymalizacji dołączonego w załączniku opinii wynika, że na rynku, dla przedmiotowego pojazdu, występują części alternatywne najwyższej jakości (np. Q), które uległy uszkodzeniu w zdarzeniu z dnia

10.10.2014 roku. Biegły zastosował materiały oraz normy czasowe operacji wskazane przez producenta. Stawkę roboczogodziny przyjął na poziomie średnich stawek stosowanych w warsztatach lakierniczo-blacharskich na terenie powiatu (...) i (...)w roku 2012. tj. w wysokości 90 zł netto na prace blacharskie i 95 zł netto na prace lakiernicze. Kwalifikację naprawy rozszerzył o elementy technologiczne wymagane przez producenta marki, konieczne do prawidłowej naprawy oraz o elementy dodatkowo uszkodzone w tym: tablicę rejestracyjną i koszt uzupełnienia czynnika w wymienianej chłodnicy klimatyzacji. Na tej podstawie koszt naprawy badanego pojazdu, na dzień zaistnienia zdarzenia, oszacował na kwotę 26.707,84 zł brutto. Wartość rynkową pojazdu określił na kwotę 33.900 zł brutto. Do oszacowania wartości pojazdu posłużył się oprogramowaniem eksperckim (...)Ekspert z bazą cennika na dzień zaistnienia zdarzenia tj. październik 2014 roku. Wartość pojazdu oszacował zgodnie z Instrukcją nr I/2005 Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w W., po uwzględnieniu parametrów pojazdu i zastosowaniu korekt za rok produkcji, I rejestrację, liczbę właścicieli oraz wyposażenie dodatkowe.

Stawkę najmu pojazdu zastępczego odpowiadającej klasą pojazdu uszkodzonego, po zbadaniu rynku na terenie K. i okolic, ustalił w przedziale od 141,45 zł do 221,40 zł brutto za dobę, średnio 178 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego P. P. k.72-103 i płyta CD k.104)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie okoliczności powstania uszkodzeń w pojeździe marki M. i ich charakteru, w świetle opinii biegłego P. P. oraz ustaleń poczynionych w toku likwidacji szkody nie budzi wątpliwości. Zeznania świadka M. S., którym nie można odmówić waloru wiarygodności, dowiodły, iż najem pojazdu w okresie wskazanym fakturą VAT (...)r. (k.21) był zasadny a zapłaconej z tego tytułu kwoty nie można uznać za zawyżoną. Z wydruku złożonego przez pozwanego wynika wprawdzie, iż koszt najmu pojazdu zastępczego klasy C, w rejonie Ł.-T.-K., wynosi 2.100 zł brutto plus koszty dodatkowe za np. przekroczenie limitu kilometrów (k.47-48) a powyższe nie dowodzi o cenie najmu pojazdu w rejonie bliskim miejscu zamieszkania poszkodowanego ani nie przemawia za przyjęciem stawki w wysokości 105 zł netto za dobę (k.51). Wnioski opinii biegłego P. P. oraz zebrane przez niego informacje w przedmiocie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie pozwalają uznać stawki zapłaconej przez poszkodowanego za wygórowaną. Fakt uczestniczenia w kolizji drogowej powodujący uszkodzenie lub zniszczenie auta w większości przypadków pociąga za sobą szereg negatywnych konsekwencji, powodując nie tylko konieczność podjęcia czynności celem likwidacji szkody, ale także pozbawiając poszkodowanego, jak w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, możliwości korzystania z własnego pojazdu w dotychczasowym zakresie, co więcej zmuszając go niejednokrotnie do zmiany planów zawodowych czy zobowiązań rodzinnych. W takiej sytuacji zupełnie usprawiedliwionym zachowaniem poszkodowanego jest wynajęcie, na czas likwidacji szkody, pojazdu zastępczego, którego refundacji kosztów można następnie domagać się z OC sprawcy szkody.

Bezspornie, właściciela F. (...) wiązała z pozwanym umowa odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych (por. akta szkody).

Poza sporem pozostaje i to że, umową przelewu wierzytelności zawartą między M. S. i powodem, cedent dokonał przelania wierzytelności mu przysługujących względem pozwanej na rzecz cesjonariusza.

Wierzyciel, stosownie do art. 509§1 k.c. mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.). Zbywca, stosownie do art. 512 k.c., zawiadomił dłużnika o przelewie wierzytelności.

Kwestię sporną w przedmiotowej sprawie stanowi wysokość odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów prywatnego kosztorysu.

Pozwany uznając swoją odpowiedzialność ostatecznie wypłacił poszkodowanemu kwotę 11.536,10 zł brutto tytułem odszkodowania za uszkodzenia powstałe w pojeździe M. w i odmówił spełnienia dalej idącego żądania. Powód oszacował szkodę w tym zakresie, na kwotę 29.562,07 zł brutto, posiłkując się, choć w niepełnym zakresie, kosztorysem sporządzonym, przez ubezpieczyciela, biegły sądowy na kwotę 26.707,84 zł zł brutto.

Pozasądowa opinia rzeczoznawcy przedstawiona w toku postępowania likwidacyjnego, ale i kalkulacja kosztów naprawy wykonana na zlecenie ubezpieczyciela, są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Dokument prywatny tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu.

Nietrudno zauważyć, że wnioski zawarte w kosztorysach sporządzonych przez ubezpieczyciela i na zlecenie poszkodowanej oraz w opinii biegłego sądowego, w zakresie kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, są rozbieżne.

W świetle opinii biegłego P. P., której wniosków pozwany nie kwestionował, należy uznać, że kalkulacja wykonana w toku postępowania likwidacyjnego, stanowiąca podstawę do wypłaty odszkodowania znacząco zaniżyła rzeczywiste koszty naprawy M.. Na jej wynik wpłynęły m.in. przyjęcie wyłącznie cen części zamiennych bez logo producenta (bez analizy ich dostępności), przyjęcie stawki roboczogodziny na wszystkie prace na poziomie 50 zł netto, wprowadzenie 60% amortyzacji na części zamienne bez żadnego uzasadnienia, zniżenie kosztów lakierowania. Ocena opracowana na zlecenie poszkodowanego przez niezależnego rzeczoznawcę tych błędów się ustrzegła. Zastrzeżenia może budzić w niej tylko oparcie kosztów naprawy na cenach części oryginalnych z logo producenta. Wymaga jednak podkreślenia, iż powód dochodził kwoty o 2.000 zł niższej niż wynikało to ze sporządzonej na jego zlecenie kalkulacji.

W ocenie sądu rzeczywisty rozmiar szkody w pojeździe marki M. obrazuje spójna i logiczna opinia biegłego sądowego z dziedziny szacowania szkód komunikacyjnych P. P.. Biegły uwzględnił wszystkie uszkodzenia badanego pojazdu powstałe w kolizji z dnia 10.10.2014r. Wymienił elementy których naprawa jest niezbędna do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Przedstawił raport optymalizacji na części i prawidłowo zastosował do wyceny ceny części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu oraz dostępne w systemie A. ceny części alternatywnych. Do rozliczenia przyjął stawki roboczogodziny (90 zł i 95 zł) tj. w wysokości powszechnie stosowanej przez warsztaty naprawcze. Przedstawioną opinię cechuje wysoki stopień profesjonalizmu. Należy przyjąć, za biegłym, że naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu części oryginalnych z logo producenta i dostępnych części alternatywnych przywróci pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

W ocenie sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach szkody – niekwestionowanych przez strony - oraz opinii biegłego P. P., nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, których zeznania nic istotnego do sprawy by nie wniosły.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U.z 2013 poz. 392 ze zm., dalej u.u.ob.) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej, wiążąca w przedmiotowej sprawie właściciela pojazdu, którym kierował sprawca szkody i pozwanego, obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej, o którym mowa w art. 4 pkt 1 (OC posiadaczy pojazdów mechanicznych), obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność. Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Zgodnie z art. 361§1k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy stworzeniem zagrożenia na drodze przez pojazd ubezpieczony u pozwanego, a powstaniem szkody na mieniu.

Powód stanął na stanowisku, iż na ubezpieczycielu, stosownie art. 34 ust.1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U.z 2013 poz. 392 ze zm., dalej u.u.ob.), art. 822 k.c. i art. 361 k.c., ciąży obowiązek pełnej rekompensaty poniesionej straty wobec czego pozwany winien mu zapłacić dodatkowo kwotę dochodzoną pozwem oraz zwrócić koszty najmu pojazdu zastępczego i prywatnej opinii. Dla oceny odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń kluczowe znaczenie ma art. 361 k.c. określający ogólne reguły ustalające zakres przysługującego poszkodowanemu odszkodowania obejmujące tzw. *damnum emergens* i *lucrum cessans* tj. rzeczywistą szkodę jaka została poszkodowanemu wyrządzona, jak również korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wartość pojazdu po jego naprawie to nic innego, jak jego wartość rynkowa. Ponieważ wartość ta w wyniku uszkodzenia, choć później wyeliminowanego, maleje w stosunku do tej, jaką pojazd ten miałby na rynku, gdyby nie został uszkodzony, to kompensata powinna obejmować nie tylko koszty naprawy, ale także tę różnicę wartości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w Uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11 Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu.

Pozwany nie wykazał, że naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu wskazanych przez biegłego części doprowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego ani do wzrostu wartości pojazdu.

Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363§ 2 i art. 361 § 1 k.c.; por. np. uzasadnienie uchwały z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz.144 uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, z. 6, poz. 74; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, niepubl.; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 226/00, OSNC 2002, z. 3, poz. 40; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r. IV CKN 387/01, niepubl.). Za niezasadne należy zatem uznać żądanie pozwanego w przedmiocie złożenia przez poszkodowanego faktur za naprawę auta uszkodzonego w wyniku kolizji.

Mając na uwadze zebrany i wyżej oceniony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację prawną, opierając się na opinii biegłego P. P., sąd uwzględnił żądanie powoda do kwoty 15.171,74 zł to jest do kwoty stanowiącej różnicę między kwotą należną z tytułu kosztów naprawy pojazdu – 26.707,84 zł brutto zł i wypłaconą - 11.536,10 zł. W pozostałej części powództwo w tym zakresie oddalił jako bezzasadne.

Wskazane wyżej reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego, mieszczą w sobie także koszty najmu pojazdu zastępczego po zwrot których powód wystąpił.

Zwrotu kosztów za najem pojazdu zastępczego domagać się mogą nie tylko osoby prowadzące działalność gospodarczą lub wykonujące wolny zawód, co w doktrynie i orzecznictwie od dawna nie budziło żadnych wątpliwości, ale także, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. III CZP 05/11), osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej, a wykorzystujące uszkodzony pojazd w celach prywatnych. W praktyce oznacza to, że ubezpieczyciel nie może odmówić refundacji kosztów najmu osobie fizycznej, której samochód zastępczy służył do codziennego dojeżdżania do pracy, odwożenia dziecka do przedszkola czy innych wyjazdów, nawet jeśli w miejscu pobytu poszkodowanego działa komunikacja miejska. Jedynymi ograniczeniami stawianymi poszkodowanemu są: korzystanie z pojazdu zastępczego w dotychczasowym zakresie, który nie powinien być

okazjonalny, wynajęcie pojazdu znajdującego się w podobnej klasie i standardzie co pojazd uszkodzony oraz niedysponowanie w czasie likwidacji szkody innym samochodem, który mógłby zaspokoić potrzeby transportowe poszkodowanego. W kwestii zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, rozróżnić należy dwie sytuacje: przy wystąpieniu tzw. szkody częściowej oraz szkody całkowitej.

W przypadku szkody częściowej, za konieczny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu, zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, przyjmuje się okres od dnia wyrządzenia szkody do dnia jej naprawienia, biorąc przy tym pod uwagę wszystkie technologiczne uwarunkowania związane z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Do okresu tego należy więc czas potrzebny na zebranie dokumentacji szkodowej i niezwłoczne zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi, przeprowadzenie pierwszych i ewentualnych dalszych oględzin przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela, sporządzenie kalkulacji naprawy, czas oczekiwania na zamówione części, naprawa, która w rzeczywistości może nieco odbiegać od tzw. technologicznego czasu naprawy oraz okres organizacyjny na odebranie naprawionego pojazdu. Refundacja kosztów najmu w przypadku szkody całkowitej, tj. takiej gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy albo gdy koszt naprawy przekroczyłby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody, obejmuje okres od dnia powstania szkody do dnia w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy jednak niż do dnia zapłaty odszkodowania, a nie jak chce pozwany, w ciągu 7 dni od otrzymania informacji o wystąpieniu szkody całkowitej.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe, na etapie likwidacji szkody, nie wskazało poszkodowanemu firmy w której mógłby wynająć pojazd za niższą cenę ani nie pouczyło go o takiej możliwości. Koszty za najem zostały przez poszkodowanego poniesione a pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, który skutecznie podważyłby umowę najmu pojazdu zastępczego oraz wystawioną w jej następstwie fakturę. Nie można zgodzić się z pozwanym, że poszkodowanemu przysługiwało prawo najmu pojazdu za okres 19 dni (k.51). Pozwany zdaje się zapominać, że o wysokości odszkodowania zadecydował dnia 10.11.2014r. tj. w 30. dniu od powstania szkody (por. dokument z dnia 10.11.2014r. z akt szkody). Fakt uczestniczenia w kolizji drogowej powodujący uszkodzenie lub zniszczenie auta w większości przypadków pociąga za sobą szereg negatywnych konsekwencji, powodując nie tylko konieczność podjęcia czynności celem likwidacji szkody, ale także pozbawiając poszkodowanego, jak w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, możliwości korzystania z własnego pojazdu w dotychczasowym zakresie, co więcej zmuszając go niejednokrotnie do zmiany planów zawodowych czy zobowiązań rodzinnych. W takiej sytuacji zupełnie usprawiedliwionym zachowaniem poszkodowanego jest wynajęcie, na czas likwidacji szkody, pojazdu zastępczego, którego refundacji kosztów można następnie domagać się z OC sprawcy szkody.

W przedmiotowym stanie faktycznym, już po wniesieniu pozwu, pozwany zapłacił powodowi kwotę 2.453,85 zł za najem pojazdu zastępczego, wobec czego, na rozprawie dnia 12.02.2015r., powód cofnął pozew w tej części i zrzekł się roszczenia (k.53).

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym, z mocy art. 203 § 4 k.p.c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie wniosku w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa wobec czego należy uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew i na podstawie art. 203§1,4 k.p.c. w zw. z art. 355§1 k.p.c. postępowanie w zakresie kwoty 2.453,85 zł umorzyć.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 4.003,65 zł (6.457,50 zł – 2.453,85 zł = 4.003,65 zł).

Powód zasadnie, w ocenie Sądu, zażądał zwrotu kwoty 369,00 zł tytułem kosztów ekspertyzy sporządzonej na jego zlecenie. Osoba zgłaszająca roszczenie powinna w toku postępowania likwidacyjnego przedstawić zakładowi ubezpieczeń dowody dotyczące wypadku i rozmiaru szkody. Chcąc twemu sprostać, powód nie będący fachowcem, zlecił wykonanie kosztorysu rzeczoznawcy. W skład szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i

orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę (por. Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. III CZP 24/04). Konkludując, stwierdzić należy, że koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym powinny być objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela bowiem poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody.

Powód zażądał zasądzenia dochodzonych kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Odsetki, należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z art. 14 u.u.ob. w zw. z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie a tylko gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie 30 dni. W przedmiotowym stanie faktycznym pozwany spełnił świadczenie w części. Nie próbował nawet zweryfikować poprawności kalkulacji złożonej przez powoda. Żądanie zasądzenia odsetek od dat wskazanych w pozwie należy uznać zatem za w pełni uprawnione.

Powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu. „Wygrał” sprawę w 96%, bowiem cofnięcie pozwu na skutek uregulowania przez pozwanego części dochodzonej kwoty po wniesieniu pozwu nie przesądza o racji pozwanego ani nie stanowi o ulegnięciu w sporze przez powoda.

W toku procesu powód poniósł następujące koszty: 1.143 zł opłaty wniesionej zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dn. 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – j.t. Dz.U. z 2014r. poz. 1025, 591,45 zł na opinię biegłego i 2.417,00 zł kosztów zastępstwa procesowego stosownie do stawek określonych w § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013, poz. 461) wraz z opłatą skarbową, łącznie zł. Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy.

Wobec wyniku procesu stosownie do art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądzone od pozwanego na rzecz powoda całość poniesionych przez niego kosztów uznając, że sytuacja finansowa pozwanego pozwala mu na wywiązanie się z nałożonego obowiązku.

Na podstawie art. 84 ust. 2 u.k.s.c. nakazano zwrócić stronom kwoty po 8,55 zł i 8,56 zł bowiem z wniesionych zaliczek (po 600 zł) zapłacono biegłemu 1.182,89 zł.